Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 28, 1 Piotra, Przegląd książki

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 28,
1 Piotra, Przegląd książek.

Przejdziemy teraz do 1 Listu Piotra, pierwszego listu Piotra.

Tak naprawdę nie będziemy w stanie ukończyć 1 Listu Piotra, jeśli chodzi o przestudiowanie całej księgi werset po wersecie, tak jak to było możliwe w przypadku Jakuba, ale dokonamy przeglądu Księgi 1 Piotra i zajmiemy się znaczącym poruszyć w 1:1 i 2, a następnie także objaśnić, prześledzić myśl i objaśnić pierwszą część, która w rzeczywistości jest podstawową jednostką tutaj w 1 Piotra, to znaczy 1 Piotra 1:3 do 12. Teraz, jak ja jak wspomniano wcześniej, dobrze jest rozpocząć badanie od poczynienia oczywistych obserwacji, a następnie kontynuować. Cofamy się i staramy się uzyskać szeroki obraz tego, co mamy tutaj w 1 Liście Piotra.

Zobaczymy, że zaczyna się to oczywiście od pozdrowienia lub pozdrowienia z 1:1 i 2, Piotra, apostoła Jezusa Chrystusa skierowanego do wygnańców w rozproszeniu w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, wybranych i przeznaczonych przez Boga Ojca i uświęceni przez Ducha dla posłuszeństwa Jezusowi Chrystusowi i pokropienia Jego Krwią. Niech łaska i pokój wam się rozmnożą. Jest też całkiem jasne, że w 5:12 do 14 mamy epistolarną konkluzję.

Przez Silvana, brata wiernego, jak go uważam, napisałem do was krótko, upominając i oświadczając, że to jest prawdziwa łaska Boża, stójcie w niej. Pozdrowienia przesyła wam ta, która jest w Babilonie, również wybrana, i mój syn Marek. Pozdrówcie się nawzajem pocałunkiem miłości.

Pokój wam wszystkim, którzy jesteście w Chrystusie. Teraz oczywiście prawdziwy problem dotyczy treści listu. Myślę, że jest to trochę jaśniejsze niż w przypadku Jamesa.

To, co tu zauważam, zaczynamy od oczywistych obserwacji, jest takie, że zaczyna on od pewnego rodzaju doksologii, fragmentu, który ma charakter wyłącznie orientacyjny. W tym fragmencie nie ma żadnych nawoływań, żadnych imperatywów i odnoszę się tutaj do fragmentów 1:3 do 12, fragmentu, który zatytułowałem Miłosierdzie Boże dla chrześcijanina. Jednakże począwszy od 1:13 mamy napomnienia.

W rzeczywistości masz napomnienia od 1:13 aż do 5:11. Nawiasem mówiąc, zauważamy, że 1:13 zaczyna się od związku przyczynowego, wskazując w ten sposób po raz kolejny możliwe przejście od indykatora, czyli tego, co ma miejsce, do tego, co w związku z tym należy zrobić na tej podstawie z tego. Jeśli rzeczywiście tak jest, gdy spojrzymy na 1:13 do 5:11, co jest oczywiście dość obszerną jednostką w tej księdze, zauważam, że napomnienia w 1:13 do 2:10 nie mają charakteru sytuacyjnego. Nie odnoszą się do konkretnych sytuacji, z którymi borykają się czytelnicy lub nawet z którymi mogą się spotkać.

Istnieją bardzo ogólne rodzaje nawoływań. Zasadniczo masz wezwanie do świętości. Znajduje to oczywiście miejsce w 1:16, a właściwie w 1:14 i 1:15 zwłaszcza, ponieważ posłuszne dzieci nie dostosowują się do namiętności wynikającej z waszej dawnej niewiedzy, ale jako Święty jest Ten, który was powołał, bądźcie święci się w całym waszym postępowaniu, gdyż jest napisane, że będziecie święci, bo Ja jestem święty.

A kochajcie, 1:22, oczyściwszy dusze przez posłuszeństwo prawdzie, ze względu na szczerą miłość braci, kochajcie się wzajemnie żarliwie i z serca. Dlatego też odnoszę się do fragmentów 1:13 do 2.10 jako ogólnego wezwania do świętego życia. Właściwie moglibyśmy to nieco zmienić i ogólnie wezwać do świętej miłości.

Ale myślę, że święte życie jest tutaj trafne, ponieważ moim zdaniem nawoływanie do świętości jest tutaj dominującym nawoływaniem. W pewnym sensie wezwanie do miłości jest temu podporządkowane. Należy jednak zauważyć, jak wspomniałem przed chwilą, że są to napomnienia ogólne.

Piotr tak naprawdę nie robi nic, aby zastosować je w konkretnych sytuacjach życiowych. Wszystko to ulega jednak zmianie w fragmentach od 2:11 do 5:11, gdzie mamy konkretne zastosowania ogólnego powołania do świętości w określonych obszarach życia lub konkretnych kwestiach życiowych. W tym materiale właściwie zaczyna od ogólnej deklaracji z określeniem celu.

2:11 i 12, Umiłowani, proszę was, jako cudzoziemców i wygnańców, abyście powstrzymywali się od namiętności cielesnych, które toczą wojnę z waszą duszą. Zachowujcie dobre postępowanie wśród pogan, aby na wszelki wypadek, a oto oświadczenie o celu, aby w przypadku, gdy będą mówić przeciwko wam jako przestępcom, mogli zobaczyć wasze dobre uczynki i chwalić Boga w dniu nawiedzenia. Następnie w wersetach 2:13 do 3:7 znajdujemy nawoływanie do poddania się strukturom społecznym.

Właściwie zaczyna się od tego materiału, ponieważ zwykle nie wchodzimy w szczegóły, w które będę wchodził teraz w ankiecie książkowej, ale ponieważ nie będziemy w stanie zagłębić się w śledzenie przemyślałem szczegółowo później, w tym konkretnym momencie, chcę coś o tym powiedzieć, a to znaczy, że naprawdę to nazywamy kodeksem domowym. Można to spotkać dość często, a przynajmniej nie

rzadko, w listach Nowego Testamentu. Znajduje się to także w Liście do Efezjan i Kolosan, ale tutaj on zaczyna się tak naprawdę, a kodeks domowy znajduje się w 2:13 do 3.6, gdzie w 2:13 do 17 znajduje się wezwanie do poddania się każdej ludzkiej instytucji, którą on następnie przechodzi dalej i precyzuje instrukcje dla służby.

Cóż, tak naprawdę precyzuje w kategoriach instytucji gospodarstwa domowego i dlatego zwraca się do sług w 2:18 do 25, żon w 3:1 do 5 i mężów w 3:7. Następnie w 3:8 do 4:19 znajdujemy nawoływania do właściwej reakcji na prześladowania lub prześladowców, a na końcu w 5:1 do 11 napomnienia dotyczące pokornego poddania się współchrześcijanom z jednej strony i Bogu z drugiej . Tak więc, jak mówię, 1 List Piotra jest przedstawiony stosunkowo jasno i wydaje się, że taki jest ruch tej księgi. Przynajmniej jest to jeden ze sposobów zrozumienia makrostruktury 1 Piotra.

Teraz, po zidentyfikowaniu głównych jednostek i podjednostek, przejdźmy dalej i zwróćmy uwagę na główne powiązania strukturalne, które obowiązują w całej książce. Zatem zaczynamy od tego przygotowawczego stwierdzenia w 1:1 i 2, które już zidentyfikowaliśmy. Piotr, apostoł Jezusa Chrystusa na wygnaniach w rozproszeniu w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii, wybrany i przeznaczony przez Boga Ojca i uświęcony przez Ducha na posłuszeństwo Jezusowi Chrystusowi i pokropienie Jego krwią, niech łaska i pokój niech się wam rozmnożą.

Zanotuj to i nawiasem mówiąc, zawsze dobrze jest wskazać konkretnie, jak widzisz funkcjonowanie związku. Jeśli chodzi o realizację w książce, która również wymaga uszczegółowienia, jak za chwilę się przekonamy, staramy się rozłożyć to, co się z tym wiąże, w kontekście specyfiki tła. I tak naprawdę macie trzy, naprawdę macie tu trzy rodzaje tła, albo trzy przedstawione aspekty tła.

Pisarz przedstawia siebie jako Piotra, jeśli chodzi o jego tożsamość i funkcję czy status, apostoła Jezusa Chrystusa. Odbiorcy opisywani są jako wygnańcy rozproszenia ze względu na swoje położenie, czyli stan, położenie w Poncie, Galacji, Kapadocji, Azji i Bitynii. A potem pod względem statusu wybrani i przeznaczeni przez Boga Ojca, uświęceni przez Ducha do posłuszeństwa pokropieniem krwią Jezusa Chrystusa.

A potem, oczywiście, pomnożone będzie dla was pozdrowienie, łaska i pokój. Tym, co rzuca się w oczy w tym wstępnym oświadczeniu, jest opis czytelników, który jest dość interesujący i właściwie za kilka minut przyjrzymy się jego interpretacji. Ale nazywa ich wygnańcami w rozproszeniu, wybranymi, przeznaczonymi przez Boga Ojca i uświęconymi przez Ducha.

Moim zdaniem mamy tutaj do czynienia z ogólnym opisem czytelników i ich tożsamości chrześcijańskiej, który następnie uszczegóławia w dalszej części książki. Oznacza to, że w pozostałej części księgi, w głównej części listu, Jakub idzie dalej i dokładnie rozwija, co to oznacza, a konkretnie, co dla nich oznacza bycie wygnańcami w rozproszeniu, aby zostali wybrani i przeznaczeni przez Boga Ojca i uświęconego

przez Ducha. Pozostała część księgi podaje konkretną treść dotyczącą ich statusu na wygnaniu, statusu wybranych i przeznaczonych przez Boga oraz statusu uświęconych przez Ducha.

Za kilka minut przekonamy się, że w dalszej części listu faktycznie użył on wygnania i obcego języka czytelników. Zatem podejmuje ten rodzaj języka, ale nawet w tych fragmentach listu, gdzie nie ma języka obcych, wygnańców czy wygnańców, nawet tam naprawdę rozwija ich status wygnańców w rozproszeniu, ich status wybrańca przez Boga, jako przeznaczony przez Boga Ojca do posłuszeństwa Jezusowi Chrystusowi i pokropienia jego krwią. I oczywiście zadajemy w związku z tym pytania.

Jakie jest znaczenie każdego z głównych elementów stwierdzenia stanowiącego tło 1:1 i w jaki sposób każdy z nich przygotowuje treść księgi i oświetla resztę księgi? Jakie jest znaczenie każdego elementu tego ogólnego opisu tożsamości chrześcijańskiej w 1:1 i 2 i jak każdy z nich jest rozwinięty w pozostałej części 1 Piotra? A teraz znowu wspomnę o czymś w tym miejscu, bo wygodnie jest o tym wspomnieć w tym miejscu i prawdopodobnie będę miał okazję wspomnieć o tym jeszcze raz, ale zostało to już wspomniane we wstępie. Widzimy, że jednym z głównych zagadnień poruszanych w tej księdze, i twierdzę, że głównym tematem 1 Piotra jest tożsamość chrześcijańska. Tak naprawdę nadrzędnym tematem 1 Listu Piotra jest tożsamość chrześcijańska. Co to znaczy być chrześcijaninem? Cóż, przechodzimy tutaj do pytań racjonalnych, pytań dlaczego.

Dlaczego autorka przedstawiła książkę w taki sposób? Dlaczego pisarz – myślę, że powinniśmy to tutaj powiedzieć – umieścił w swojej książce ten opis tożsamości chrześcijańskiej i dlaczego rozwinął ten opis w taki sam sposób, jak w całej książce? Jakie są zatem implikacje, implikacje teologiczne odpowiedzi na pytania ostateczne i racjonalne? W tym rozdziale zauważyliśmy, że możemy mieć do czynienia z głównym ruchem pomiędzy 1:3 a 12, deklaracjami Bożej dobroci wobec chrześcijan przez Chrystusa i napomnieniami, a właściwie nawoływaniami, które z tego wypływają. Ponieważ tak właśnie jest, dlatego właśnie tak powinieneś zareagować. Oto jak powinieneś żyć zgodnie z tym, co opisano w 1:13 do 5:11. To, co mamy tu oczywiście w obrębie 1:13 do 5:11, to – i widzieliśmy to również u Jakuba – powtarzanie się przyczynowości-uzasadnienia, w rzeczywistości wzorca napominającego, tego ciągłego poruszania się tam i z powrotem pomiędzy przyczyną , co jest wskazówką, i skutek, który jest imperatywem.

W związku z tym stawiamy oczywiście pytania, co jest oczywiście niezwykle ważne, ponieważ dotyczy to właśnie tej struktury życia chrześcijańskiego, samej struktury życia chrześcijańskiego. Jakie znaczenie według tej księgi mają deklaracje dobroci Boga wobec chrześcijanina za pośrednictwem Chrystusa w wersetach od 1:3 do 12? W jaki konkretny sposób powodują one, powodują i prowadzą do napomnień zawartych w wersetach od 1:13 do 5:11? W jaki sposób twierdzenia teologiczne zawarte w wersetach od 1:13 do 5.11 powodują lub powodują zawarte w nich

napomnienia? To oczywiście nawiązuje do wzoru napominającego. Jakie są główne elementy tego wzoru deklaracji i napomnienia, jakie jest znaczenie każdego z tych głównych elementów oraz w jaki sposób odnoszą się one do siebie i wzajemnie oświecają? Myślę, że jest bardzo jasne, że jeśli naprawdę dobrze i dokładnie odpowiesz na to pytanie, dobrze zrozumiesz przesłanie tej książki.

Racjonalne pytania: dlaczego autor zaczął od tego teologicznego stwierdzenia dotyczącego dobroci Boga wobec chrześcijanina przez Chrystusa i w ten sposób wykorzystał go jako podstawę swojego napomnienia w całym wersecie 1:13 do 5:11? Dlaczego uwzględnił główne elementy wzoru nawoływania do deklaracji, który stosował w całym wersecie od 1:13 do 5:11? I jeszcze raz: jakie są teologiczne implikacje odpowiedzi na wszystkie te pytania? Zatem mamy, jak sądzę, okres od 1:13 do 5:11, co oczywiście obejmuje większą część książki, ponad połowę zawartego w niej materiału, co stanowi rodzaj uszczegółowienia. W 1:13 do 2:10 mamy ogólne wezwanie do świętości, łącznie ze świętą miłością. Jak już wspomnieliśmy, w 1,13 do 2,10 nie jest to powiązane z żadną konkretną sytuacją, a same nawoływania mają charakter ogólny, dotyczący świętości i miłości.

Jednak w wersetach od 2:11 do 5:11 wskazuje konkretnie, co oznacza świętość i miłość w odniesieniu do konkretnych sytuacji. Inaczej mówiąc, uszczegóławia pojęcie świętości. Co dokładnie oznacza świętość? Jaka jest materialna treść świętości? Jak będzie wyglądać świętość w konkretnych sytuacjach życiowych? To właśnie opisuje w 2:11 do 5:11. Mamy tu konkretne zastosowania powołania powszechnego lub ogólnego opisu odnoszącego się do konkretnych rzeczy, takich jak struktury społeczne, prześladowania lub prześladowcy oraz kwestia poddania się innym i Bogu.

I znowu pytania tutaj. Jakie jest znaczenie ogólnego wezwania lub opisu do świętości w 1:13 do 2:10? I w jaki dokładnie sposób jest on rozwijany w kontekście konkretnego zastosowania w obszarach struktur społecznych, prześladowań i uległości, a także innych konkretnych problemów zawartych w 2:11 do 5:11? W jaki sposób to ogólne wezwanie lub opis świętości w wersetach od 1:13 do 2:10 rzuca światło na te konkretne zastosowania? I w jaki sposób te konkretne zastosowania nadają konkretną treść i oświetlają ogólne powołanie do świętości i miłości? Dlaczego autor w ten sposób przeszedł od ogólnego powołania lub opisu świętości do tych konkretnych zastosowań? I dlaczego w taki sposób rozwinął ogólne obawy dotyczące świętości i miłości? A potem implikacje teologiczne. Myślę, że w tej książce mamy kilka powtórzeń.

Jak widać, mamy tu do czynienia z ponownym pojawieniem się cierpienia, a odniesienia do wersetów wskazują, jak wszechobecny jest ten temat. Poza tym powtarza się w was powołanie, wybranie i przeznaczenie, a także powraca nadzieja. Zauważcie, że nadzieja nie pojawia się zbyt wiele razy.

Ma dystrybucje w całej książce. Dokonałem tutaj oceny, która albo zostanie potwierdzona, albo poprawiona, kiedy dojdę do interpretacji, jednak ta nadzieja, chociaż samo słowo nie pojawia się tak często, powiedzmy, jak temat cierpienia, że jest to bardzo znaczące, pod względem roli, jaką odegrała w myśleniu o tej książce, może być dość znacząca. A potem także powrót chwały lub uwielbienia.

Ponownie stawiamy pytania w tej sprawie. Jakie jest znaczenie każdego z tych terminów? W jaki sposób ich powtarzające się użycie rzuca światło na ich znaczenie? W jaki sposób te tematy są ze sobą powiązane i jak na siebie wpływają? Dlaczego autor użył tych terminów w taki sposób, w jaki to zrobił, i dlaczego powiązał te pojęcia ze sobą w taki sposób, w jaki to zrobił, i jakie są tego konsekwencje? Zatem mamy do czynienia, jak sądzę, z powtarzającym się kontrastem, który ma związek z faktem, że wielokrotnie, mówię, powtarzaniem się kontrastu, powtarzaniem porównań, co ma związek z faktem, że Piotr wielokrotnie porównuje los chrześcijan z przeznaczeniem Chrystusa. Chrześcijanie są wybrani, przeznaczeni i powołani.

Zwróć uwagę, że w ten sposób wielokrotnie opisywano chrześcijan, ale w ten sam sposób opisywany jest także Chrystus. Jednakże to powtarzające się porównanie losu chrześcijan z przeznaczeniem Chrystusa jest szczególnie widoczne w przejściu od sprawiedliwych cierpień do chwały. Jak widać w tych wersetach, przejście od sprawiedliwego cierpienia do wiecznej chwały dotyczy chrześcijan, a także Chrystusa we wszystkich fragmentach tej księgi.

I znowu pytania. Jakie są główne punkty ciągłości między losem chrześcijan a losem Chrystusa i jakie jest znaczenie każdego z tych głównych elementów? W jaki sposób związek między losem chrześcijan a losem Chrystusa rzuca światło zarówno na chrystologię Piotra, jak i na jego rozumienie życia chrześcijańskiego? Dlaczego Piotr przedstawił w ten sposób ciągłość między losem chrześcijan a losem Chrystusa i dlaczego ta ciągłość istnieje? I moglibyśmy zapytać, dlaczego według niego jest to ważne? I znowu implikacje teologiczne. Myślę, że mamy także, i zobaczę tutaj, w obrębie od 2.11 do 5.11 uszczegółowienie za pomocą instrumentacji.

Znowu możesz się sprzeciwić, powiedzmy, cóż, właściwie dotyczy to tylko podjednostki w podziale, ale tak się składa, że ta podjednostka kontroluje ponad połowę materiału w książce. Wszelkie powiązania strukturalne występujące w ponad połowie materiału zawartego w książce odnoszą się do makrostruktury książki i dlatego naszym zdaniem powinny zostać uwzględnione w ankiecie książki. Ale w napomnieniach odnoszących się do konkretnych sytuacji w 2:11 do 5:11 mamy w tym materiale przejście od ogółu do szczegółu, tak że w 2:11 i 12 mówi: Umiłowani, błagam was jako kosmici i wygnańcy , a przy okazji, jeszcze raz zauważmy, że w tym fragmencie bierze on język wygnania z 1:1. Umiłowani, błagam was, jako cudzoziemców i wygnańców, abyście powstrzymywali się od namiętności cielesnych, które toczą wojnę z waszą duszą.

Zachowujcie dobre postępowanie wśród pogan, aby w przypadku, gdy będą mówić przeciwko wam jako o przestępcach, zobaczyli wasze dobre uczynki i chwalili Boga w dniu nawiedzenia. Tak więc, szczególnie ta kwestia powstrzymywania się od namiętności cielesnych, prowadzenia wojny przeciwko własnej duszy, utrzymywania dobrego postępowania wśród pogan, jego wzmianka o tym, że widzą wasze dobre uczynki, wszystko to jest naprawdę szczegółowo określone w konkretnych napomnieniach, które mamy w 2:11 do 5:11. Stanowią one szczegóły tego, co wiąże się z powstrzymywaniem się od namiętności cielesnych. Wskazują, o co konkretnie lub szczególnie chodzi, o konkretną treść utrzymywania dobrego postępowania wśród pogan i dobrych uczynków wśród pogan, o których tam wspomina.

Ale oczywiście mamy tu także określenie celu, które odnosi się do całego fragmentu od 2:11 do 5:11. Zachowujcie dobre postępowanie wśród pogan, aby w przypadku, gdy będą mówić przeciwko wam jako o przestępcach, zobaczyli wasze dobre uczynki i chwalili Boga w dniu nawiedzenia. Taki jest cel życia i zachowania, do których nawołuje w wersetach od 2:13 do 5:11. Oczywiście jedną rzeczą, którą to podkreśla, jest wrogi i społeczny kontekst, w którym należy prowadzić tego rodzaju życie. Pytania? Ostateczny.

Po pierwsze, w jaki dokładny sposób ogólne napomnienie w wersetach 2:11 do 12 jest zapisane lub rozwinięte w poszczególnych napomnieniach dotyczących konkretnych sytuacji w wersetach 2:13 do 5:11? Jak ogólne napomnienie i cel z wersetów 2:11 i 12 rzucają światło na te instrukcje? Dlaczego Piotr w ten sposób umieścił te szczegółowe instrukcje z 2:13 do 5:11 w ramach ogólnego napomnienia z 2:11 i 12 oraz zawartego tam określenia celu? I jeszcze raz: jakie są tego konsekwencje? Zatem myślę, że mamy tu do czynienia z uogólnieniem. Oznacza to, że 5:12 może być ogólnym stwierdzeniem obejmującym główne tematy lub zagadnienia całej księgi. W 5:12 czytamy: Przez Sylwana, brata, jak go uważam za wiernego, napisałem do was krótko, napominając i oświadczając, że to jest prawdziwa łaska Boża.

Stój w nim szybko. To może być tak naprawdę 1 List Piotra w pigułce. Napominanie i deklarowanie.

Zauważ, że używa tutaj zarówno trybu oznajmującego, jak i rozkazującego. Napominanie i oświadczanie, że jest to łaska Boża. To oczywiście byłaby wskazówka.

Stój w nim szybko. Nawiasem mówiąc, jeśli w rzeczywistości jest to stwierdzenie ogólne, podkreśla ono temat, który w przeciwnym razie moglibyśmy przeoczyć w tej księdze, jeśli chodzi o jego znaczenie, a mianowicie łaskę. To jest prawdziwa łaska Boża.

To uogólnia, zawiera w sobie wskazanie, łaskę, a następnie imperatyw: trwajcie w tym, w łasce. Jak zatem werset 5:12 podsumowuje główne zagadnienia tej księgi i

naświetla te kwestie? Dlaczego autor zakończył swoją książkę tym ogólnym podsumowaniem i jakie są tego konsekwencje? Teraz oczywiście wspomnieliśmy, że ważne jest zidentyfikowanie kluczowych wersetów lub obszarów strategicznych, a powinny one wyraźnie przedstawiać główne zależności strukturalne, które zaobserwowaliśmy, tak aby wyłoniły się najbardziej strategiczne fragmenty w zakresie naszego podejścia do księgi, sugerowane przez , dynamikę samej książki. Zatem 1 :1 i 2 stanowią oczywiście oświadczenie przygotowawcze i ogólny opis.

1:13 przedstawia przyczynowość. To stoi na samym początku. Dzieje się tak na etapie przejścia od tego wielkiego wskazującego stwierdzenia do napomnień i na początku napomnienia zawartego w księdze, dlatego przepaszcie swoje umysły, bądźcie trzeźwi, pokładajcie nadzieję.

Nawiasem mówiąc, znaczenie nadziei w tej książce sugeruje fakt, że już pierwsze napomnienie dotyczy nadziei i, nawiasem mówiąc, w kontekście struktury gramatycznej języka greckiego w wersecie 13, postaw swoją nadzieję jest jednym głównym czasownikiem, więc pozostałe imperatywy lub to, co RSV przynajmniej tłumaczy jako imperatywy, to imiesłowy. Więc masz tak naprawdę jeden główny czasownik. Główną myślą wersetu 13 jest nadzieja.

Dlatego w zasadzie moglibyście to przetłumaczyć, więc przepaszając swoje umysły i będąc trzeźwymi, połóżcie całą nadzieję na łasce. Swoją drogą, łaska, którą znaleźliśmy w tym być może podsumowującym stwierdzeniu na końcu książki, pokłada całą nadzieję w łasce, która przyjdzie do was w objawieniu Jezusa Chrystusa. 1:14 do 16, oczywiście, oznaczałoby uszczegółowienie, ponieważ to jest sedno ogólnego napomnienia, które mamy, napomnień, które mamy, w 1:13 do 2:11, że autor idzie dalej, precyzuje i podaje konkretną treść jak odnosi to do konkretnych sytuacji w 2:11 i następnych, jako posłuszne dzieci nie dostosowują się do namiętności waszej dawnej niewiedzy, ale ponieważ Ten, który was powołał, jest święty, bądźcie święci w całym swoim postępowaniu. 2:11 i 12 przedstawiają oczywiście uszczegółowienie za pomocą instrumentacji, co widzieliśmy zaledwie kilka chwil temu i które tak naprawdę przedstawia tam w obrębie 2:11 do 5:11.

Zaczyna od mówienia ogólnie, bardziej ogólnie, bardziej szczegółowo niż powołanie do świętości, ale bardziej ogólnie niż będzie w 2:13 do 5:11, powstrzymuj się od namiętności, tocz wojnę przeciwko swojej duszy, zachowuj dobre postępowanie wśród pogan i oczywiście następnie idzie dalej i uszczegóławia to w odniesieniu do zastosowania go do konkretnych sytuacji w wersecie 2:13 i następnych, a także w określeniu celu, który przeważa nad napomnieniami zawartymi w pozostałej części księgi, aby w a jeśli będą mówić przeciwko wam jako przestępcy, ci poganie będą mówić przeciwko wam jako przestępcy, mogą widzieć wasze dobre uczynki i chwalić Boga w dniu nawiedzenia. A wtedy, oczywiście, 4:19 może przedstawiać nawrót cierpienia; dlatego niech ci, którzy cierpią zgodnie z wolą Bożą, czynią dobro i powierzają swoje dusze wiernemu stwórcy. Myślę, że to naprawdę ukazuje główne

aspekty leczenia cierpienia przez Piotra i dlatego jest godną uwagi możliwością jako strategiczny obszar reprezentujący nawrót cierpienia w książce.

Oczywiście 5:12 może być stwierdzeniem ogólnym i dlatego stanowi uogólnienie w tej księdze. Wiesz, wspomniałem wcześniej, że celem, jednym z celów identyfikacji obszarów strategicznych jest skupienie naszej uwagi interpretacyjnej, gdy czas jest ograniczony, skupienie naszej uwagi interpretacyjnej na tych fragmentach, zinterpretowanie tych fragmentów, ponieważ są one najważniejsze w książce i interpretować je w taki sposób, aby pokazać, w jaki sposób te kluczowe fragmenty mogą prowadzić do głównych aspektów księgi jako całości i oświetlać je. Tak na marginesie, w ciągu zaledwie kilku minut od zakończenia tej ankiety, właśnie to zamierzamy zrobić ; podamy tego przykład, podając interpretację 1:1.

Wybraliśmy to, ponieważ jest to obszar strategiczny, więc pokażemy, co wiąże się z interpretacją, wzięciem kluczowego wersetu lub obszaru strategicznego i zinterpretowaniem go w taki sposób, aby pomóc nam dotrzeć do głównego aspektu księgi, jak cały. Jeśli chodzi o dane zawarte w książce, nie wychodzimy w tym momencie poza jej wtórne źródła. Jest gdzie to zrobić.

Mam ochotę, jak wspomniałem wcześniej, zrobić wszystko, co w naszej mocy, wywołując lub wyprowadzając to poczucie tła historycznego z danych zawartych w samej książce, a następnie natychmiast przystąpić do czytania naukowych opracowań w odniesieniu do tła historycznego. Ale jeszcze tego nie zrobiłem. To część ankiety.

Są to rzeczy, które możemy dostrzec w odniesieniu do tych bardziej krytycznych pytań na podstawie danych zawartych w samej książce. Jeśli chodzi o pisarza, przedstawia się on oczywiście jako Piotr. Później, przy wyniku 5-1, będzie siebie nazywał starszym.

Dlatego starszych wśród was napominam jako współstarszy. To znaczy, ten Piotr jest prawdopodobnie tym, Piotrem, uczniem Jezusa. W 1:1 utożsamiono go z apostołem.

I mówi, że był świadkiem cierpień Chrystusa w 5:1. Starszych wśród was upominam jako współstarszy i świadek cierpień Chrystusa. Znając dokładnie Stary Testament, nawiązuje do proroków, wielokrotnie cytuje Stary Testament, nawiązuje do postaci starotestamentowych.

Jeśli chodzi o odbiorców, mogli to być Żydzi. Są identyfikowani jako wygnańcy rozproszenia. I oczywiście wielokrotnie odwołujesz się do fragmentów i koncepcji Starego Testamentu.

Powiem tylko, że te powtarzające się odniesienia do fragmentów i koncepcji Starego Testamentu same w sobie nie wskazują na żydowską publiczność. To bardzo interesujące, że prawie żadna księga Nowego Testamentu nie jest bardziej zależna

lub zawiera więcej odniesień do Starego Testamentu lub zawiera więcej odniesień do Starego Testamentu, niż Galacjan. A jednak List do Galacjan jest wyraźnie napisany do odbiorców pogańskich, przynajmniej prawie w całości pogańskich.

Chrześcijanie pogańscy znali Stary Testament. Takie było ich Pismo Święte i oni o tym dobrze wiedzieli. Istnieją dane sugerujące, że mogli to być poganie.

Zauważ, że nawiązuje on do namiętności ich dawnej niewiedzy, sugerując, że nie znali Boga w żaden realny sposób, że ich życie toczyło się w niewiedzy. Opowiada także o feudalnych obyczajach odziedziczonych po ojcach. Ponownie, na pierwszy rzut oka, nie wydaje się, aby był to język adresowany do Żydów.

Jest mało prawdopodobne, przynajmniej na pierwszy rzut oka, aby pisarz odnosił się do żydowskich ojców, jak mówię, do patriarchów i ojców judaizmu oraz ich dróg jako feudalnych. W 2,10 mówi o nich: niegdyś nie byliście ludem, ale teraz jesteście ludem Bożym. Następnie w 2:12 nalega, aby zachowywali się wśród pogan.

Być może używa on tutaj określenia „poganie" w sposób teologiczny, to znaczy, cóż, wskazując, cóż, pozwólcie, że ujmę to w ten sposób. Być może wskazuje tutaj, że oczywiście żyją wśród pogan. Można to oczywiście rozumieć w ten sposób, że istnieją Żydzi, a nie poganie.

Z drugiej jednak strony może istnieć powód, by sądzić, że chociaż nadal nimi są, w rzeczywistości są etnicznie poganami, teraz, gdy zostali doprowadzeni do łaski Bożej, teraz, gdy zostali wprowadzeni do wspólnoty chrześcijańskiej , w rzeczywistości są spadkobiercami obietnic danych Izraelowi i dlatego w pewnym sensie są Żydami, Żydami teologicznie, Żydami duchowymi, jeśli nie Żydami etnicznymi. Również w 2:25 mówi, że pewnego razu błąkaliście się jak owce. A w 4:3, mówi, niech czas, który upłynął, wystarczy na robienie tego, co lubią poganie, czyli życie w rozwiązłości, namiętnościach, pijaństwie, hulankach, hulankach i bezprawnym bałwochwalstwie.

Innymi słowy, on mówi, że tak kiedyś żyliście, łącznie z bezprawnym bałwochwalstwem. Jak mówię, jest to bałwochwalstwo wynikające z braku prawa. Są zaskoczeni, że teraz nie przyłączasz się do nich w tej samej dzikiej rozrzutności i znęcają się nad tobą, jak już wspomnieliśmy, wspomnieliśmy 4:4. W wersetach od 1:14 do 4:2 znajduje się także wzmianka o unikaniu namiętności. Bez wątpienia byli to chrześcijanie i to chrześcijanie opisywani w określony sposób, i właściwie nie będę tego wszystkiego czytał, ale widzicie, jak może to być bardzo pomocne w zrozumieniu dokładnie, kim byli ci ludzie, lub przynajmniej jak pisarz postrzegał odbiorców.

Należy jednak zauważyć, że z powodu swoich pogańskich sąsiadów i byłych kohort cierpieli niesprawiedliwie prześladowania za swoje święte życie w wierze chrześcijańskiej. Zatem rzeczywiście mówi o cierpieniu ze względu na sprawiedliwość. Mówi, że powinni być gotowi do obrony nadziei, która jest w nich, że powinni być

gotowi do obrony z łagodnością i szacunkiem, oraz że poganie ich wykorzystują, ponieważ nie zajmują się już swoją rozpustą.

Nawiązuje do ognistej próby, której doświadczają, oraz do faktu, że być może będą musieli cierpieć lub być może cierpią, zgodnie z wolą Bożą, i ostrzega ich, aby nie uważali tego cierpienia za dziwne. Być może borykali się z pewnymi problemami duchowymi. Jest tam wzmianka o bezkompromisowym praktykowaniu gościnności, ale jeszcze raz przypominam nam o zasadzie tego rodzaju rzeczy.

Nazywa się to lustrzanym czytaniem listów Nowego Testamentu. Samo to, że nawołuje ich, aby bezgranicznie okazywali gościnność, nie musi oznaczać, że tak nie jest, ale może wskazywać na pewien problem. Jest tu wzmianka o domach podzielonych, o przypadku, gdy żona jest wierząca, a mąż niewierzący.

W odniesieniu do pokornych umysłów ponownie pokora mogła stanowić problem. Odniesienie do starszych, którzy ochoczo pasą trzodę Bożą, a nie pod przymusem lub dla zysku. Ponownie może to wskazywać na problem, a także nawoływać młodych, aby byli podporządkowani starszym.

Odbiorcami, czyli publicznością, mogli być zarówno niewolnicy, jak i bogaci. Wydaje się, że wśród odbiorców znajduje się szeroka populacja społeczno-ekonomiczna. Niektórzy byli sługami, zgodnie z 2:18, to znaczy niewolnikami.

Niektórzy z tych niewolników cierpieli z powodu apodyktycznych panów. Dokonuje kontrastu między tym, co niezniszczalne i niezniszczalne, i używa bardzo znaczących nominałów towarów lub pieniędzy. Ponownie sugeruje to, że wśród tamtejszych słuchaczy mogło być bogactwo.

I wspomina o tym, jak nosili eleganckie ubrania, splatali włosy itp. Ponownie sugerując, że byli wśród nich bogaci. Być może otrzymali ewangelię z drugiej ręki.

Nigdy nie widzieli Chrystusa. Na pewno mamy tu chrześcijan drugiego pokolenia. I otrzymali ewangelię poprzez głoszenie ludzi, być może przez więcej niż jednego kaznodzieję.

Zatem – jak mówi w 1:12 – zostało im objawione, to znaczy prorokom, że nie sobie samym, lecz wam służyli, i to, co wam teraz zwiastowali głosiciele dobrej nowiny. powiedzieliście z nieba przez Ducha Świętego. Nawiązuje do tego ponownie w 1:25. To słowo jest wam głoszoną dobrą nowiną. A jeśli chodzi o miejsce napisania, Babilon jest wspomniany w 5:13, tutaj jest napisane, że ta, która jest w Babilonie, również wybrana, przesyła wam pozdrowienia.

Tak się składa, że wiemy i oczywiście wszyscy dochodzimy do tych danych z pewnym kontekstem, że dość często Babilon był siglumem dla Rzymu. Powstaje zatem pytanie, czy nie pisano tego z Rzymu. Jeśli faktycznie przez Babilon ma na myśli Rzym.

Nawiązuje także do cesarzy i namiestników. Najwyraźniej jest tu powiązany z myśleniem imperialnym. Oczywiście samo to nie wskazuje na konkretne pochodzenie książki.

Cel podróży jest jednak wyraźnie określony. Pont, Galacja, Kapadocja, Azja, Bitynia, to jest naprawdę list ogólny. Jest ona naprawdę wysyłana do kościołów w tej dużej części, na tak dużym obszarze Azji Mniejszej.

Obejmuje dużą część dzisiejszej Turcji. Okazja do pisania, z pewnością przechodzili prześladowania. I być może chciał się tym zająć.

Wiąże się to oczywiście z ponownym pojawieniem się w książce języka cierpienia. Prawdopodobnie z powodu prześladowań groziło im niebezpieczeństwo ponownego popadnięcia w grzech. Z pewnością ostrzega przed tego typu sytuacjami i wydaje się, że przygotowuje ich na to lub zapewnia im pewnego rodzaju środki przeciwko tego rodzaju reakcjom.

Być może zaniepokojony i wstrząśnięty faktem tych prób, mówi tutaj w 4:12, umiłowani, nie dziwcie się ognistej próbie, która was spotyka, aby udowodnić, że przydarzyło się wam coś dziwnego. Prawdopodobnie wyraźny brak pokory i uległości wśród ludzi. To znowu jest nacisk.

Być może niektórzy starsi w kościele kierowali się raczej osobistym zyskiem, a nie miłością do trzody. Wszystkie te rzeczy mogły być tą okazją. To znaczy, co skłoniło nas do powstania tej książki?

Kolejnym dużym wrażeniem jest to, że książkę cechuje naprawdę ton nadziei. Zauważamy, choć i tam, że istnieją powtarzające się użycia określeń celu. I przepraszam za format tutaj.

To powinno być Hina i Hapos. Są to sposoby wskazywania celu po to, aby choć nie są ze sobą bezpośrednio ani materialnie powiązane, to jednak nie była to tak naprawdę powtarzalność instrumentacji. Innymi słowy, nie masz tych samych środków i tego samego celu powtarzającego się przez cały czas.

Zatem nie jest to tak naprawdę powrót instrumentacji jako relacji strukturalnej, ale raczej kwestia stylistyczna, w ramach której artysta wielokrotnie i na różne sposoby lubi mówić o celu tego czy tamtego. Oto przegląd książki. Myślę, że to był dobry moment na przerwę.

Od teraz do początku następnego segmentu wideo spójrz jeszcze raz; poświęć tylko kilka minut na przeczytanie 1:1 i 2, ponieważ za chwilę przejdziemy dalej i przedstawimy interpretację tego fragmentu.
To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii.
To jest sesja 28,
1 Piotra, Przegląd książek.